

சுவாதயம்

இலவச வெளியீடு :

மில்க்கைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்
யற்ப்பரணம்

சர்வோதயம்

உண்மையின் வேர்

அச்சுப்பதிவு :

ஸ்ரீ கண்முகநாத அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம்

முன்னுரை

ஆங்கில மேதையான ‘றஸ்கின்’ என்பவர் எழுதிய ‘கடையனுக்கும் கடைத்தேற்றம்’ என்னும் நூலை, என்வாழ்க்கையை மாற்றிய புஸ்தகம் என்று பாராட்டுகின்றார் மகாத்மா காந்திஜி.

அந்நாவின் முக்கிய கருத்துக்கள், (1) உண்மையின் வேர் (2) செல்வத்தின் நாடி (3) தலைசிறந்த நீதி (4) எது உண்மை? — என்ற தலையங்கங்கள் கொண்ட நான்கு அத்தியாயமாக்கி; யாவர்க்கும் பயன்படுதலால், ‘சர்வோதயம்’ என்ற பெயர் கொடுத்து; மொழிபெயர்த்து உதவியிருக்கின்றார் மகாத்மாஜி.

கடைசி மக்களாகிய ஏழைகள் பட்டினியால் செத்துமடியாமல், அவர்களும் கடைத்தேறுதற்கு வழிகாட்டும் முறையில், ஏழைகளின் நிலையைச் சுகிக்காத தாய்மை உலகம், தியாக முரசு கொட்டிக்கொண்டு, தம்மைச் சர்வோதய அணிசெய்து, தலைநிமிர்ந்து நிற்பது, யாவரும் கைகூப்பி வணங்கி வசரவேற்றுப் போற்ற வேண்டிய தொன்று.

தாய்மை அணிக்கு வெற்றிமேல் வெற்றி உண்டாதற்கு ஆணிவேராய் உதவும் பொருட்டு, சர்வோதயத்திலுள்ள, ‘உண்மையின் வேர்’ என்ற அத்தியாயம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

கவி ஐயாயிரத்தின் மேலும் ‘வள்ளல்’ என்ற சொல்லை மதித்தற்கு ஏற்றவராய் விளங்குபவர் மில்க் வைற் சோப் தொழிற்சாலை அதிபர் திரு. க. கனகராசா அவர்கள். அவர்களின் வள்ளமை இவ் வெளியீடு.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

உண்மையின் வேர்

மனிதன் எத்தனையோ தவறுகள் செய்கிறுன். ஆனால், மனிதர்களுக்கிடையே பரஸ்பரம் இருக்க வேண்டிய அன்பு, அநுதாபம் ஆகியவற்றின் விளைவுகளைக் குறித்து எண்ணையல் அவர்களை ஒருவகை இயந்திரங்களைக் கருதி, அவர்களின் விவகாரங்களை அமைப்பதைவிடப் பெரிய தவறு வேறொன்றிருப்பதற்கில்லை. இத்தவறு நாம் வெட்கித் தலை குனியத்தக்க தென்னாம். பிற தவறுகளில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்பொழுது ஒரு சிறிது உண்மையிருப்பதாகத் தோன்றுவது போல் உலக வாழ்க்கையின் விதிகளின் விஷயத்திலும் தோன்றுகிறது. உலக வாழ்க்கையின் விதிகளை வசூப்பவர்கள் 'பரஸ்பர அன்பும், அநுதாபமும் தற்செயலாகத் தோன்றுபவை; இத்தகைய மனப் போக்கு மனிதனுடைய சாதாரணமான இயற்கை

யின் போக்குக்கு முரணுதென்று கருதப்பட
 வேண்டும்; ஆனால், பேராசையும் மேம்பாட்டில்
 விருப்பமுமே என்றும் நிலைத்திருக்கக் கூடியவை,
 ஆகையால், தற்செயலாக நேருபவைகளை அகற்றி,
 மனிதனைப் பொருள் சேர்க்கும் இயந்திரமாகக் கருதி,
 இதையே அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு, எத்தகைய
 உழைப்பினாலும் கொடுக்கல் வாங்கல் வியாபாரம்
 முதலியவைகளினாலும் மனிதன் கூடியவரைய் ஸ்
 அதிகமாகப் பணம் திரட்டமுடியும் என்பதையே
 ஆலோசிக்க வேண்டும். இவ்வகையில் ஆலோ
 சித்ததன் விளைவாக நடைமுறைக்குதவும் விதிகளை
 வகுத்துக்கொண்டபின் தேவையான பரஸ்பர
 அன்பையும் அநுதாபத்தையும் பயன்படுத்திக்
 கொண்டு, உலகக் காரியங்களை நடத்தி வரலாம்
 என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பரஸ்பர அன்பும் அநுதாபமும், கொடுக்கல்
 வாங்கல் பற்றிய விதிகளைப் போன்றே பயன் தருப
 பவையானால், மேலே கூறிய வாதத்தைச் சரியென்று
 சொல்லலாம். மனிதரிடம் காணப்படும் உணர்ச்சி
 அவனுடைய உள்பலமாகும். கொடுக்கல் வாங்
 கலைப்பற்றிய கட்டுப்பாடோ உலக விவகாரம்
 பற்றியது. அதாவது, இரண்டும் ஒரே வகை அல்
 லது இனத்தைச் சேர்ந்தவையல்ல, ஒரு பொருள்

ஒரு திசையை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கும்
 பொழுது அதை ஒரு பக்கத்திலிருந்து நிலைத்த
 சக்தியொன்றும், மறுபுறத்திலிருந்து இடை
 யிடையே தோன்றும் சக்தியொன்றுமாக வந்து
 மோதுமானால், நாம் முதலில் நிலைத்த சக்தியின்
 விளைவைக் கணக்கிடுவோம்; பிறகு தொடர்ந்த
 தல்லாத சத்தியின் விளைவைக் கணக்கிடுவோம்;
 இவ்விரண்டின் விளைவுகளையும் கூட்டிப் பார்க்கும்
 பொழுது நமக்கு அந்தப் பொருள் எந்த வேகத்
 தில் போகிறதென்பது தெரியவரும். நம்மால்
 இவ்வாறு செய்ய முடிவதற்குக் காரணம், நீடித்த
 தும் இடையிடையே தோன்றுவதுமான இரு சக்தி
 களும் ஒரே வகை அல்லது இனத்தைச் சேர்ந்தவை
 யாயிருப்பதே. ஆனால், மனித விவகாரங்களின்
 கொடுக்கல் வாங்கலைப் பற்றிய நீடித்த சக்தியைக்
 குறிக்கும் விதியும், பரஸ்பர அங்கு என்ற ஆத்மீக
 சக்தியும் வெவ்வேறு வகை அல்லது இனத்தைச்
 சேர்ந்தவை. உனர்ச்சியின் விளைவு வேறு விதமா
 கவும் வேறு வகையிலும் தோன்றுகின்றது. அது
 மனிதனுடைய உருவையே மாற்றிவிடுகிறது.
 ஆகையால், குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளின் வேகத்தை
 அதை இயக்கும் வெவ்வேறு சக்திகளின் தன்மை
 களைத் தனித்தனியாகக் கணக்கிட்டபின், சாதார
 ணமான கூட்டல் முறையில் முடிவுசெய்வதைப்

போல உணர்ச்சிகளின் விளைவுகளை நாம் கணக்கிட முச் சொல்ல முடியாது. மனிதனுடைய உள்ள உணர்ச்சியை நிறுத்துக் கணக்கிடுவதற்குக் கொடுக்கல் - வாங்கல், கொள்முதல் - விற்பனை, தேவை - உற்பத்தி ஆகியவற்றின் விதிகளின் பயிற்சி பயன் படமாட்டாது.

வெளகிக சாஸ்திரங்களின் விதிகள் தவறானவையென்று கூறுவதற்குக் காரணமெதுவும் கிடையாது. தேகப்பியாச ஆசிரியர் மனிதனுடைய உடலில் மாமிசம் மட்டுமே இருக்கிறது, எலும்புக் கூடு இல்லை என்று கொண்டு தேகாப்பியாசத்திற்கு வேண்டிய விதிகளை வகுப்பாரானால், அவருடைய விதிகள் சரியாயிருந்தபோதிலும் எலும்புக் கூட்டினால் அமைந்த மனிதனுக்குப் பொருந்தமாட்டா. அவ்வாறே வெளகிக சாஸ்திரத்தின் விதிகள் சரியாகவே இருந்தபோதிலும் உணர்ச்சிகளினால் கட்டுஷ்ட மனிதனைப் பற்றிய வரையில் அவை பொருத்தமுள்ளவை அல்ல. ஒரு பயில்வான், மனிதனுடைய மாமிசத்தையெல்லாம் பிய்ததெடுத்துப் பந்தாக உருட்டலாம், அதையே இழுத்து முறுக்கிக் கயிருகத் திரிக்கலாம் என்று கூறி, அந்த மாமிசத்திலேயே எலும்புக் கூட்டை மீண்டும் தினிப்பதுதான் என்ன சிரமமென்று கேட்பாரானால்,

நாம் அவனைப் பித்தனென்று சிறிதும் தயங்காமல் சொல்வோம். ஏனெனில், எலும்புக் கூட்டை வேரூகவும். மாமிசத்தை வேரூகவும் பிரித்துத் தேகாப்பியாச விதிகளை வகுக்க முடியாது. இவ்வாறே மனிதனுடைய உள்ள உணர்ச்சிகளைப் புறக்கணித்து, வெளகிக் சாஸ்திரத்தின் விதிகளை வகுப்பதும் வீண் முயற்சியே. ஆயினும், தற்காலத்திய உலக நடவடிக்கைகளின் விதிகளை வகுப்பவர்கள் மேற்கூறிய வியாயாம ஆசிரியரின் முறையையே பற்றிச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் மனிதனென்றாலும் அவனுடைய உடல் என்ற இயந்திரமேயென்று கொண்டு, அதையொட்டி விதிகளை வகுக்கிறார்கள். அந்த மனிதனுடைய உடலில் ஜீவன் அல்லது உயிர் இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் அதை அவர்கள் கணக்கில் எழுத்துக் கொள்வதில்லை இவ்வாறு அமைந்த விதிகள் ஆன் மாவையும், ஜீவனை அல்லது உயிரையும் முக்கிய அம்சங்களாகக் கொண்ட மனிதன் விஷயத்தில் எவ்வாறு பொருந்தும்?

பொருளாதார சாஸ்திரமென்பது உண்மையில் ஒரு சாஸ்திரமல்ல. வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெறும்பொழுதெல்லாம் அது எவ்வளவு பயனற்றது என்பதைப் பிரத்தியட்சமாகப் பார்க்கிறோம்.

அப்பொழுது எஜமானன் ஒருவகையிலும், வேலைக்காரர்கள் வேறுவகையிலும் எண்ணுகிறார்கள். அப்பொழுது கொடுக்கல் வாங்கலைப் பற்றிய எந்த விதியும் பொருந்தாது போவதைக் காண்கிறோம் எஜமானன், வேலைக்காரன் ஆகிய இருவரின் நல னும் ஒரேவகையானதே என்பதைக் காட்டுவதற்காகப் பொருளாதார சாஸ்திரிகள் எவ்வளவோ மன்றையை உடைத்துக்கொண்டு பார்த்தும் அவர்களால் வெற்றிபெற முடிவதில்லை. உண்மை என்ன வென்றால், ஒருவருடைய வெளக்கிக் அல்லது பொருளாதார நலனும் மற்றவருடைய நலனும் ஒன்றே அல்லவாயினும், இவரும் அவரும் விரோதிகளாக வேண்டுமென்பதோ, விரோதிகளாகவே இருக்க வேண்டுமென்பதோ இல்லை. ஒரு வீட்டு அடுப்பில் பூனைக்குட்டி தாங்குகிறது; தாயும் குழந்தைகளும் பசியால் வாடுகிறார்கள். உணவருந்தும் விஷயத் தில் தாயின் நலனும் குழந்தைகளின் நலனும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்ணவை. உள்ள உணவைத் தாய் உண்பாளானால் குழந்தைகள் பசியால் வருந்தும்; குழந்தைகள் உண்டாலோ தாய் பசியால் வாடுவாள். ஆயினும், தாய்க்கும் குழந்தைகளுக்கும் முரண்பாடோ வேற்றுமையோ இல்லை. தாய் தான் அதிக பலமுள்ளவளாயிருப்பதால் உள்ள உணவைத் தானே உண்டுவிடுவதில்லை. இதே

நியாயம் மனிதர்களுடைய பரஸ்பர சம்பந்தத்திற்
கும் பொருந்தக்கூடியதே;

ஆயினும், மனிதனுக்கும் மிருகத்திற்கும் ஒரு
வித்தியாசமுமில்லை யென்று எண்ணிக்கொள்ளுங்
கள். நாம் மிருகங்களைப் போலவே சுயநலத்திற்
காகப் போரிட்டே ஆகவேண்டுமென்று வைத்துக்
கொள்வோம். அப்பொழுது எஜமானனுக்கும்,
வேலைக்காரனுக்குமிடையில் எப்பொழுதுமே வேறு
றுமையும் விரோதமும் இருந்து வருவதே விதி
யென்று சொல்லிவிட முடியாது. நிலைமையை
யொட்டி அவர்களுடைய சம்பந்தமும் மாறுபடும்.
வேலை நன்றாக நடைபெறுவதும், முழுக்குவி பெறு
வதுமே இருவருடைய சுயநலமாய் இருக்க, இலா
பத்தைப் பங்குபோட்டுக் கொள்ளும்பொழுது
ஒருவருக்கு இலாபமாயிருப்பது மற்றவருக்கு நஷ்ட
மாவதற்கு இடமுண்டு. வேலைக்காரன் சோம்பே
றித்தனமாகவும் உற்சாகமில்லாமலும் வேலையைச்
செய்து வரும்படியாக ஊதியத்தைக் குறைத்துக்
கொடுப்பதில் எஜமானனுக்கு நன்மையொன்று
மில்லை. இவ்வாறே தொழிற்சாலை நன்றாக நடை
பெறுதபொழுது சம்பள ஏற்றம் கோருவது வேலை
யாளின் நலனுக்கும் உகந்ததாகாது. எஜமானன்
தன் இயந்திரங்களைச் செப்பனிடுவதற்கே பணமில்

லாமல் திண்டாடும்பொழுது, தொழிலாளிகள் தம் சம்பளத்தை ஏற்றவேண்டுமென்று கோருவது தவறேன்றே கருதப்படும்:

இவ்வாறு கொடுக்கல் வாங்கல் விதிப்படி எந்த சாஸ்திரத்தையும் அமைப்பது சாத்தியமில்லை யென்பதைக் காண்கிறோம் பொருளின் பெருக்கம் அல்லது சுருக்கத்தைப் பற்றிய விதிகளின்படி மனி தனுடைய நடவடிக்கைகள் இருக்கக்கூடாதென்பது கடவுளின் கட்டளை. மனித வாழ்க்கையின் ஆதாரமே நியாயமாகும். ஆகையால், மனிதர்கள் அந்தந்தக் காலத்தையாட்டி நியாய வழியிலோ, தவறான வழியிலோ தம் காரியத்தை நடத்திக் கொண்டு போகலாமென்று என்னுவதை அறவே விட்டுவிட வேண்டும். குறிப்பிட்ட ஒரு முறையில் நடந்து கொள்வோமானால், இறுதியில் அதன் விளைவு என்னுக்கொடுமென்பதை எவரும் எப்பொழுதுமே சொல்ல முடியாது. ஆனால், குறிப்பிட்ட காரியம் நியாயமானதா, அல்லவாவென்று பெரும்பாலும் தெரிந்துகொள்ளமுடியும். நீதி வழியே நடந்தால் நல்ல விளைவே ஏற்படவேண்டுமென்றும் சொல்லக் கூடும். ஆனால், கிடைக்கக்கூடிய பயன் எப்படியிருக்கும், எப்படிக் கிடைக்கும் என்பதையெல்லாம் சொல்லமுடியாது.

நீதி அல்லது நியாயத்தின் முறைகளில் பரஸ்பர
 அன்பும் அருதாபழும் அடங்குமாகையால், இதே
 முறையில் எஜமானனுக்கும் வேலைக்காரனுக்கு
 முள்ள சம்பந்தம் அமைய வேண்டும். எஜமானன்
 தன் வேலையாளை வாட்டி அதிகமாக வேலை வாங்க
 விரும்புகிறுன்று வைத்துக்கொள்வோம். அவ
 னுக்கு மூச்சவிடவும் ஓய்வு அளிப்பதில்லை, குறைந்த
 சம்பளமே கொடுக்கிறான், குகையை யொத்த சிறு
 குடிசையில் வாழுச் செய்கிறான் என்றெல்லாம்
 வைத்துக்கொள்வோம். சுருங்கக் கூறுமிடத்து,
 அவனுடைய உடலில் உயிர் இருந்து வருவதற்கு
 வேண்டியதை மட்டுமே செய்கிறான். இவ்வாறு
 செய்வதில் அநியாயமொன்று மில்லையே யென்று
 கிளர் சொல்லக்கூடும். ‘குறிப்பிட்ட சம்பளத்
 திற்கு வேலைக்காரன் தன் நேரம் முழுவதையும்
 எஜமானனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். எஜமானன்
 வேலை வாங்குகிறான், எவ்வளவு கடுமையான வேலை
 வாங்கலாமென்பதை ஓர் எஜமானன் மற்றெருரு
 வனைப் பார்த்து முடிவு செய்து கொள்கிறான்.
 வேலைக்காரனுக்கு அதிகச் சம்பளம் கிடைக்கு
 மென்று தோன்றினால், சௌகரியம்போல் வேற்
 றிடத்திற்குப் போய் வேலை ஏற்றுக்கொள்ள அவ
 னுக்குச் சுதந்திரமுண்டு.’ இதையே கொடுக்கல்
 வாங்கல் பற்றிய விதிகளை வகுப்போர் பொருளா

தார சாஸ்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்வாறு மிகக் குறைந்த செலவில் ஆன வரையில் அதிக வேலை வாங்குவதில் எஜமான னுக்கு இலாபமிருப்பதோடு, இறுதியில் வேலைக்காரனுக்கும் இலாபமே ஏற்படுகிறதென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆலோசித்துப் பார்ப்போமானால், இது சரியல்ல வென்பது தெரியவரும். வேலைக்காரனென்பவன் ஓர் இயந்திரமாயிருந்து அவனை இயக்குவதற்குத் தனிச்சக்தியொன்று தேவையாயிருக்குமானால் இந்தக் கணக்குப் பொருந்தக்கூடியதாகும். ஆனால், இங்கே வேலைக்காரனை இயக்கும் சக்தி அவனுடைய ஆன்மாவே ஆன்மாவின் பலமோ பொருளாதார சாஸ்திரிகள் வகுக்கும் விதிகள் அனைத்தையுமே பயனற்றவையாக, தவரூகச் செய்து விடுகிறது. மனிதனென்ற இயந்திரத்தில் கடமை என்ற நிலக்கரியை நிரப்பி, சூடிய வரையில் அதிக வேலை வாங்குவது என்பது சாத்தியமில்லை. மனிதனுடைய ஆன்மா அன்புணர்ச்சி தூண்டப்படும் பொழுதே நன்கு வேலை செய்யும். வேலைக்காரனுக்கும் எஜமான னுக்கு மிடையில் பொருளின் தொடர்பல்ல, அன்பின் தொடர்பே அமைந்திருக்க வேண்டும்.

எஜமான்ஸ் திறமையுள்ளவருடும் கண்டிப்
புள்ளவருடும் மிருந்தால், வேலைக்காரர்கள் பெரும்
பாலும் நிர்ப்பந்தத்தினால் அதிக வேலை செய்வதைப்
ஷார்க்கிறோம் எஜமான்ஸ் சோம்பேறியாடும், பல
வீனாடும் இருந்தாலோ வேலைக்காரர்கள் செய்ய
வேண்டிய அளவு வேலை செய்வதில்லை. ஆனால்,
ஒரே மாதிரியான நல்ல திறமை வாய்ந்த இரண்டு
எஜமானர்களையும், ஒரே வகையினரான இரண்டு
வேலைக்காரர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, அன்புள்ள
எஜமானனின் வேலைக்காரன் அன்பில்லா எஜமான
னின் வேலைக்காரனைவிட அதிகமாடும் திறமையா
டும் வேலை செய்கிறான் என்று பார்ப்பதே சரி
யான முறையாகும்.

சிலர் இம்முறை சரியல்லவென்று சொல்லலாம்.
ஏனெனில், அன்பு செய்வதற்கும் கருணை காட்டு
வதற்கும் பல சமயங்களில் விபரீதமான பயனே
விளையும். அப்பொழுது வேலைக்காரர்கள் எஜமானன்
தலையில் ஏறி உட்காருவார்களே தவிர, வேலை
செய்ய மாட்டார்கள் என்று சொல்லுவார்கள்;
ஆனால், இந்த வாதம் சரியல்ல. எந்த வேலைக்
காரன் தன்னிடம் அன்புகாட்டும் எஜமானனுடைய
வேலையில் அலட்சியமாய் இருக்கிறானே, அவனைக் கடு
மைப் படுத்தினால் அவன் தன் எஜமானனை வெறுக்
கவே தொடங்குவான். தாராளமான எஜமான

னிடம் நன்றிகெட்ட முறையில் நடந்துகொள்ளும் வேலைக்காரன் கொடுமை செய்யும் எஜமானனுக்குத் தீமையே புரிவான்.

சுருங்கக் கூறுமிடத்து, எந்தச் சமயத்திலும் எந்த மனிதனிடத்திலும் அன்புடனும், உபகாரமனப்பான்மையுடனும் நடந்து கொண்டால் அதற்கு நல்ல விளைவே ஏற்படும். இங்கே நாம் அன்பையும் அநுதாபத்தையும் ஒரு வகைச் சக்தி யென்றே கருதி, அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறோம்: அன்பு ஒரு சிறந்த குணம். ஆகையால், அதைக் கொண்டே எப்பொழுதும் காரியங்கள் செய்ய வேண்டும் என்பது வேறு விஷயம். இதைக் குறித்து நாம் இங்கே ஆலோசிக்கவில்லை; நாம் இங்கே செய்யப் புகுந்தது சற்றுமுன் நாம் விசாரித்த பொருளாதார சாஸ்திரத்தின் சாதாரண விதி களை அன்பு—அநுதாபம் என்ற சக்தி பாழாக்கி விடுகிறது என்பதைக் காட்டுவதே இதுமட்டுமல்ல, இது வேறொரு வகையைச் சேர்ந்த சக்தியாயிருப்பதால், பொருளாதார சாஸ்திரத்தின் பிற விதிகளோடு இது எவ்வாறு பொருந்தமாட்டாதென்பதையும் காட்டவிரும்புகிறோம். இது அந்த விதிகளை யெல்லாம் அகற்றும்பொழுதுதான் நிலைக்கும். எஜமானன் தராச முனையில் கணக்கிட்டுப்

பிரதிபலன் கிடைக்குமென்ற ஆசையினாலேயே
 வேலையாட்களிடம் அங்பு காட்டி வருவானாலும்
 அவனுக்கு ஏமாற்றமேற்படும். அங்பு அங்புக்
 காகவே காட்டப்பட வேண்டும். பிரதி பலனே
 நாம் கேட்காமலே வந்து சேரும் “தன் உயிரை
 அளிப்பவன் அதைப் பெறுகிறான், அதைப் பாது
 காப்பவன் இழக்கிறான்” என்று, சொல்லப்பட
 டிருக்கிறதல்லவா? ஒரு சேனை, அதன் சேஞ்சிபதி
 ஆகியவற்றை உதாரணமாகக் கொள்வோம்.
 எந்தச் சேஞ்சிபதி பொருளாதார சாஸ்திரத்
 தின் விதிகளின்படி தன் வீரர்களிடம் வேலை
 வாங்க விரும்புகிறானே, அவனால் குறிப்பிட்ட
 வேலையை வாங்க முடியாது. எந்தச் சேஞ்சிபதி
 தன் வீரர்களிடம் நெருங்கிப் பழகி அவர்களை
 அன்பாக நடத்துகிறானே, அவர்கள் மகிழ்வதைக்
 கண்டு தான் மகிழ்வதும், அவர்களின் சுகதுக்கங்
 களில் கலந்து கொள்வதுமாயிருக்கிறானே, அவர்
 களைப் பாதுகாக்கிறானே, சுருங்கக் கூறுமிடத்து,
 அவர்களிடம் அன்பாகப் பழகுகிறானே, அவன் அவர்
 களைக் கொண்டு எவ்வளவு சிரமமான வேலையை
 யும் சாதித்துக் கொள்வான் என்பதற்கு எத்த
 னயோ உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். வீரர்க
 ஞக்குத் தம் சேஞ்சிபதியிடம் அன்பில்லாதபொழுது
 போர்க்களத்தில் வெற்றிகிடைப்பது அரிதானதற்கு

எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சரித்திரத்திற் காண
 வாம். இவ்வாறு சேனுதிபதிக்கும் சிப்பாய்களுக்கு
 முள்ள தொடர்பில், அன்பும் அநுதாபமும் கலந்த
 தொடர்பே உண்மையான உறுதிவாய்ந்த தொடர்
 பாகும். இதே உண்மையை கொள்ளைக் கூட்டத்
 தார் விஷயத்திலும் காண்கிறோம். கொள்ளைக்
 கூட்டமும் தன் தலைவனிடம் பூரண அன்பு கொண்
 டிருக்கிறது ஆனால், ஆலைகளிலும் தொழிற்சாலை
 களிலும் முதலாளிக்கும் தொழிலாளிகளுக்கு
 மிடையே இத்தகைய அன்பின் உறவைக் காண
 முடிவதில்லை. இதற்கான ஒரு காரணம், இத்
 தகைய தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளருக்குக்
 கொடுக்கப்படும் ஊதியம், கொடுக்கல்-வாங்கல்,
 தேவை-விநியோகம் ஆகிய விதிகளை ஒட்டி
 அமைந்திருப்பதால், எஜமானனுக்கும் தொழிலாள
 னுக்குமிடையில் அன்பிற்குப் பதிலாகத் துவேஷம்
 இருந்துவர, அநுதாபம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில்
 அவர்கள் பரஸ்பரம் விரோதமும் போட்டி மனப்
 பான்மையும் கொண்டிருப்பதே. இந்திலையில் நாம்
 இரு விஷயங்களைக் குறித்து ஆலோசிக்க வேண
 டும். ஒன்று, தேவையென்ன, கிடைக்கக் கூடிய
 தென்ன என்பவைகளைப் பற்றிச் சிந்தியாமலே
 வேலைக்காரர்களின் ஊதியத்தை எந்த அளருக்கு
 ஸ்திரப்படுத்தலாமென்பதுட் இரண்டாவதே தா,

பழைய குடும்பங்களில் இருப்பது போலவும், எனுமானுக்கும் வேலைக்காரனுக்கு மிடையிலும், சேனுதிபதிக்கும் சிப்பாய்களுக்கு மிடையிலும் நீடித்த சம்பந்தம் இருந்து வருவதைப் போலவும், தொழிற்சாலைகளிலும் எந்தச் சமயத்திலும் தொழிலாளிகளின் தொகையைக் குறைக்கவோ ஏற்றவோ செய்யாமல் ஒரே மாதிரியாக வைத்திருப்பது எப்படி யென்பது.

முதல் விஷயத்தை ஆராய்வோம். பொருளாதார சாஸ்திரிகள் தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சம்பளத்தை ஒரு திட்டப்படுத்துவதற்கான உபாயம் எதையும் கண்டு பிடிக்காதது ஆச்சரியத்திற்குரிய விஷயமாகும். ஆயினும், இங்கிலாந்தின் பிரதம மந்திரியினுடைய உத்தியோகத்திற்கு ஆட்களை ஏலம் கூவி அழைத்து நியமிப்பதில்லையென்பதைக் காண்கி ரேம். அந்தப் பதவிக்கு எத்தகைய மனிதன் நியமிக்கப்பட்டபோதிலும் அவனுக்கு ஒரேவகைச் சம்பளமே கொடுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறே மிகவும் குறைந்த சம்பளம் வாங்கும் ஒருவனை நாம்பாதிரி (சமயகுரு) யின் பதவிக்கு நியமிப்பதில்லை. டாக்டர்கள், வக்கீல்கள் ஆகியோர் விஷயத்திலும் சாதாரணமாக இம்மாதிரியான சம்பந்தம் வைத்

துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. இவ்வாறு இந்த உதாரணங்களிலெல்லாம் குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பளமே கொடுத்து வருகிறோம். இதன்மீது நல்ல தொழிலாளிக்கும் ஒரே ஊதியமா கொடுப்பதென்று கேட்கலாம். உண்மையில் செய்யவேண்டியது இதுவே. இதன் விளைவு என்ன ஆகும்? எல்லா வைத்தியர்களுக்கும், வக்கில்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டிய பீஸ் ஒன்றுயிருக்குமானால், நாம் நல்ல வக்கில்களையும் டாக்டர்களையுமே தேடிச் செல்வதைப்போல எல்லாத் தொழிலாளர்களுடைய கூவியும் ஒரே தரத்ததாயிருக்குமானால், நல்ல கொத்தர்களையும் தச்சர்களையுமே வேலைக்கு அமர்த்த விரும்புவோம்: நல்ல தொழிலாளிக்குக்கிடைக்கக்கூடிய வெகுமதி, மற்றவர்களுமிருக்கையில் அவன் மட்டும் வேலைக்குப் பொறுக்கப்படுவதே. ஆகையால் இயற்கையானதும் உண்மையானதுமான கூவிகளின் அளவுகள் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும். வேலைக்குத் தகுதியில்லாத ஒருவன் குறைந்த சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு எஜமானினே ஏமாற்றுவதின் முடிவு தீயதாகவே இருக்கும்.

இனி, இரண்டாவது விஷயத்தைக் கவனிப்போம். அதாவது, வியாபாரத்தின் நிலைமை எப்படி இருந்தபோதிலும் தொழிற்சாலையில் ஆரம்பத்

தில் நியமிக்கப்பட்ட ஆட்களை எப்பொழுதுமே
 வேலையில் வைத்திருப்பது என்பது; தொழிலாளி
 களுக்குத் திட்டமாக எப்பொழுதுமே வேலை
 கிடைக்கிறது என்று இல்லாதபொழுது அவர்கள்
 உயர்ந்த சம்பளமே கோர நேருகிறது. ஆனால்,
 அவர்களுக்கு ஆயுள்வரையில் வேலையிருக்கும் என்ற
 உறுதி எவ்வகையிலேனும் ஏற்படுமானால், அவர்கள்
 மிகக் குறைந்த சம்பளத்திற்கே வேலை செய்து வரு
 வார்கள். இவ்வாறு எந்த எஜமானன் தன்
 வேலைக்காரர்களை நீடித்து வேலையில் அமர்த்திக்
 கொள்கிறானே அவனுக்கு இறுதியில் இலாபமே;
 ஒரே இடத்தில் ஸ்தரமாக வேலை செய்துவரும்
 தொழிலாளிகளுக்கும் இலாபமே இத்தகைய
 தொழிற்சாலைகளில் அதிக இலாபம் கிடைப்பதற்
 கில்லை; அவர்கள் பெரிய ஆபத்துக்களைத் துணிந்து
 ஏற்பதும் சாத்தியமில்லை; பெருத்த போட்டா
 போட்டிகளிற் கலந்துகொள்ளவும் இயலாது. ஒரு
 போர்வீரன் சேனதுபதிக்காகத் தன் உயிரைக்
 கொடுக்கத் தயாராயிருப்பதால், சிப்பாயின் உத்தி
 யோகம் சாதாரணக் கூலிவேலையை விட அதிக
 மதிப்பிற்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது. உண்மை
 யில் சிப்பாய்களின் வேலை பிறரைக் கொலை செய்
 வதல்ல. பிறரைக் காக்க முயன்று கொண்டே
 தாம் கொலையுறுவதாகும். சிப்பாய் வேலையை ஏற்க

பவன் தன் உயிரை அரசாங்கத்தின் கையில் ஒப்பு வித்துவிடுகிறான். இதே வகையில் வக்கீல்களையும் டாக்டர்களையும் பாதிரிமாரையும் நாம் கருதுவதால் அவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறோம் வக்கீல் தன் உயிர் போகும் தறுவாயிலும் நியாயத்தி விருந்து மயிரிழையளவும் வழுவாதிருக்க வேண்டுமோ வைத்தியனே தனக்கு எவ்வளவு ஆபத்து நேர்ந்த போதிலும் தன் பார்வையிலுள்ள நோயாளிக்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளையும் உதவிகளையும் செய்து வருதலே சரி. மத குருக்களோ, தமக்கு எவ்வளவு கஷ்டம் நேர்ந்தபோதிலும் தம் பார்வையிலுள்ள சிடர்களுக்கு ஞான உபதேசமளித்து, நேரிய வழி யைக் காட்டிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

மேற்கூறிய தொழில்களிலெல்லாம் இவ்வாறு இருக்க முடியுமானால், வியாபாரத்தில் மட்டும் ஏன் முடியாது? வியாபாரத்திற்கும் அந்திக்கும் இணையிராத சம்பந்தமுண்டென்று என்னுவதற்கக்காரணமென்ன? ஆலோசித்துப் பார்த்தால், எப்பொழுதுமே வியாபாரம் செய்பவன் சுயநலத்தைத் துறக்கமுடியாதென்று கருதப்படுவதே இதற்குக் காரணமாகும். வியாபாரியின் வேலையும் மக்ஞுக்குத் தேவையானதே. ஆனால், தம் சௌகரி யத்தைக் கருதுவதும் தம் செல்வத்தைப் பெருக்கு

வதுமே அவனுடைய நோக்கமாகுமென்று நாம் என்னிவிட்டோம். வியாபாரி தங்கு தடையின்றிப் பணம் சேர்த்துக் குவிப்பதற்கு உதவியாயிகுக்கும் வகையில் சட்டங்களும் அமைந்துள்ளன. சாமான் வாங்குவோர் கூடியவரையில் விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்கப் பார்ப்பதும், வியாபாரி ஆனவரையில் அதிக இலாபம்பெற விரும்புவதும் வழக்கமாகிறது. மக்களே வியாபாரத்தில் இந்தத் துர்ப்பழக்கங்களைப் புதுத்திய பின்னர், இதே துர்ப்பழக்கங்கள் காரணமாக வியாபாரத்தை இழிந்ததோழிலென்று கருத்தை தொடங்கியிருக்கிறார்கள்; இந்த வழக்கத்தை மாற்றுதல் அவசியமாகும்: வியாபாரி தன் நலத்தை மட்டுமே கருத வேண்டும், பணத்தைச் சேர்ப்பதிலேயே குறியாயிருக்கவேண்டும் என்பது விதியல். இம்மாதிரியான வியாபாரத்தை நாம் வியாபாரமென்று அழையாமல் வழிப்பறியென்றே அழைக்கலாம். சிப்பாய் நாட்டின் நலனுக்காக உயிரை அளிப்பதைப்போல வியாபாரியும் மக்களின் நலனைக் கருதித் தன் பொருளைத் துறக்க வேண்டும். தேவையான பொழுது உயிரையும் கொடுக்க வேண்டும். எல்லாராஜ்யங்களிலுமே,

சிப்பாயின் தொழில் பொதுமக்களைப் பாதுகாத்தல்.
மதப்பிரசாரகரின் தொழில் அவர்களுக்கு நற்போதனை
யளித்தல்.

வைத்தியருடையதோ அவர்களுடைய ஆரோக்கியத்
திற்கு உதவுதல்.

வக்கீல்களுடையதோ அவர்களிடையில் நீதியைப்
பரப்புதல்.

அவ்வாறே. வியாபாரியின் தொழில் அவர்களுக்கத்
தேவையான பண்டங்களைச் சேகரித்து விதியோ
கித்தல்.

இவர்கள் அனைவருக்குமே தேவை வரும்பொழுது
தம் உயிரையும் அளிக்க வேண்டிய கடமை
யுண்டு.

அதாவது, போரில் பின்வாங்குவதற்குப் பதி
லாகத் தன் இடத்தில் நின்றபடியே சிப்பாய் தன்
உயிரைத் துறக்க வேண்டும்.

பிளேக் பரவியுள்ள சமயத்தில் ஒடிப் போகா
மல், தனக்கே நோய் ஏற்படுமென்று தோன்றிய
போதிலும் வைத்தியன் அந்த இடத்திலேயே உறுதி
யாயிருந்து நோயாளிகளுக்கு உதவிசெய்து வர
வேண்டும்.

உண்மையை உபதேசிப்பதனால் மக்கள் கோபமுற்றுத் தன்னைக் கொலை செய்ய முயன்றபோதிலும், தன் உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கும் வரையில் மதபோதகன் பொய்யை மறுத்து உண்மையையேபோதித்து வர வேண்டும்.

நியாயத்தை ஆதரித்து வருவதனால் வக்கீலின் உயிரே போவதாயிருந்த போதிலும் நியாயத்திற்கே வெற்றி ஏற்படுமாறு முயன்றுவர வேண்டும்.

இவ்வாறு மேற்கூறிய பல தொழிலாளர்களும், வியாபாரிகள் உட்படத் தாம் இறப்பதற்குரிய சமயம் எதுவென்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உரிய சமயத்தில் உயிரை விடுதற்குச் சித்தமாயில்லாதவன் வாழ்வு எது என்பதையே அறியான்.

மக்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைச் சேமித்துத் தருவது வியாபாரியின் வேலை என்பதை அறிந்தோம். தர்மத்தைப் போதிப்பவனுடைய வேலை ஊதியம் யெறுவதல்ல, உபதேசம் செய்வதே என்பதைப் போல, வியாபாரியின் வேலையும் பொருள்களைச் சேகரித்து விநியோகிப்பதேயல்லாது இலாபம் சம்பாதிப்பதல்ல. தர்மத்தை உபதேசிப்பவனுக்கு உணவும், வியாபாரிக்கு இலாபமும் கிடைத்த போதிலும் இவர்களுள் எவனும் ஊதியம் அல்லது இலாபமே குறியாயிருப்பது கூடாது. இவர்களுக்கு

ஊதியமும் இலாபமும் கிடைப்பினும் கிடைக்கா
 விட்டாலும் இவர்கள் தம் வேலைகளை, கடமைகளைச்
 செய்தே வரவேண்டும். இக்கருத்துச் சரியானால்,
 வியாபாரி மதிப்பிற் குரியவனுகவே கருதப்பட
 வேண்டும். ஏனெனில், அவனுடைய வேலை சிறந்த
 பொருளாகத் தயாரித்து மக்களுக்குப் பயன் தரும்
 முறையில் சேமித்து விநியோகித்தல். இவ்வேலை
 யில் அவன் கீழே நூற்றுக்கணக்கிலும், ஆயிரக்
 கணக்கிலும் ஆட்கள் வேலை செய்வார்களே, அவர்க
 களைப் பாதுகாப்பதும், அவர்கள் நோயுறும்பொழுது
 சிகிச்சை செய்வதும் அவனுடைய கடமையாகும்.
 இதைச் செய்வதற்கு மிகுந்த துணிவும், பெருத்த
 அன்பும், அநுதாபமும், நல்ல திறமையும் வேண
 டும்.

வெவ்வேறு வேலைகள் செய்து வரும் பிறரைப்
 போல வியாபாரிக்கும் தன் உயிரைத் தியாகம்
 செய்யவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வருமானால், அவன்
 அதையும் செய்தே ஆகவேண்டும். இக்தகைய
 வியாபாரிக்கு எம்மாதிரியான பேராபத்து வந்த
 போதிலும், அவன் ஓட்டாண்டியாக வேண்டி வந்த
 போதிலும், மட்டச் சரக்கை விற்கவோ, மக்களை
 ஏமாற்றவோ மாட்டான். தன்கீழ் வேலை செய்
 வோரிடம் அன்பும் அநுதாபமும் காட்டுவான்.

பெரிய தொழிற்சாலைகளிலும் காரியாலயங்களிலும் வேலை பார்க்கும் வாலிபர்களில் எத்தனையோ பேர் தம் குடும்பத்தை விட்டு வெசு தொலைவில் வேலைபார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அங்கே எஜமானனே அவர்களுக்குத் தாயும் தந்தையுமாக நேருகிறது. எஜமானன் இவ்விஷயத்தில் அச்டடையாயிருப்பானாலும் பாவம், அந்த வாலிபர்கள் அனுதைகளைப்போல் வாழுவேண்டியவர்களாகிவிடுகிறார்கள். ஆகையால், வியாபாரியும் சரி, எஜமானனும் சரி, “நான் என் சொந்தப் பிள்ளைகளிடம் எப்படி நடந்துகொள்வேனே, அதேமாதிரி என் ஊழியர்களிடம் நடந்துகொள்கிறேனு ?” என்று தன்னித்தானே கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். கப்பல் தலைவனுக்குக் கீழே உள்ள பல மாலுமி களுள் தலைவனுடைய பிள்ளையும் இருக்கக்கூடும்; எல்லா மாலுமிகளையும் தன் பிள்ளையைப் போலவே நடத்தி வருதல் கப்பல் தலைவனுடைய கடமை. இவ்வாறே வியாபாரியினிடமுள்ள அநேக வேலைக்காரர்களிடையில் அவனுடைய பிள்ளையும் வேலைபார்த்து வருவானாலும், அவன் தன் பிள்ளையை எப்படி நடத்துவானே அப்படியே மற்றவர்களையும் நடத்தி வரவேண்டும். இதையே உண்மைப் பொருளாதார சாஸ்திரமென்று சொல்லத்தகும். எவ்வாறு கப்பலுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுது எல்லோ

ரையும் கப்பவிலிருந்து இறக்கிவிட்டு இறுதியில்
 தான் இறங்குவது கப்பல் தலைவனுடைய கட
 சையோ, அவ்வாறே பஞ்சம் முதலிய சிரம காலங்
 களில் தம்மிடம் வேலை பார்ப்போரின் நலனைக்
 கவனித்த பிறகு தன் நன்மைக்கானவற்றைச் செய்
 வது வியாபாரியின் கடமை. இத்தகைய கருத்துக்
 கள் சிலருக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றலாம்.
 ஆனால், இயற்கையானதைதுவும் விசித்திரமாகத்
 தோன்றுவதே இக்காலத்திலுள்ள விசேஷமாயிருக்
 கிறது. ஏனெனில், சிந்தித்துப் பார்ப்போர் எவருக்
 கும் மேலே கூறியவைகளே உண்மையான முறை
 கள் என்று தெரியவரும். எந்தச் சமுதாயம் முன்
 னுக்கு வர விரும்புகிறதோ, மேன்மையடைய
 ஆவல் கொண்டிருக்கிறதோ அது வேறெந்த முறை
 யையும் பின்பற்ற முடியாது. ஆங்கிலேயரின் சமு
 தாயம் இன்றுவரையில் நிலைத்திருப்பதற்குக் கார
 ணம், அது பொருளாதார சாஸ்திரத்தின் விதி
 களிலிருந்து பிறழாமல் நடந்து வருவதல்ல; அவர்
 களிற் சிலரேனும் இந்த விதிகளைப் பொருட்படுத்
 தாமல் மேற்கூறிய நியாய முறையில் நடந்து வரு
 வதே. இந்த நியாய விதிகளுக்கு மாருக நடப்ப
 தலை வரும் தீமைகளையும், அப்பொழுது சமுதா
 யம் எவ்வாறு பிறப்போக்குடையதாகி விடுகிறதென்
 பதையும் பின்னர் வெனிப்போம்.

உண்மையின் மூலம் அல்லது வேரைப் பற்றி முன்னரே கூறிவிட்டோம். எந்தப் பொருளாதார சாஸ்திரியும் அதற்குப் பின்வருமாறு பதில் கூறக் கூடும் : ‘பரஸ்பர அன்பினாலும், அனுதாபத்தினாலும் ஓரளவு இலாபம் விளையுமென்பது சரியென்ற போதிலும், பொருளாதார சாஸ்திரிகள் இவ்வாறு இலாபத்தைக் கணக்குச் செய்வதில்லை; அவர்கள் விவரிக்கும் சாஸ்திரம் பணக்காரனாவதற்குதவும் உபாயங்களையே எடுத்துக் கூறுகிறது. இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பிழையென்று சொல்வதற்கில்லை. ஏன், அனுபவத்தில் இக்கொள்கைகளின் சக்தி வெளியாகியிருக்கிறது. இந்தச் சாஸ்திரம் வகுக்கும் வழி சொல்லுகிறவர்கள் தனவந்தர்களாகத் தவறுவதேயில்லை. இதையொட்டி நடக்காதவர்கள் ஒட்டாண்டிகளாகிறார்கள். ஐரோப்பாவிலுள்ள பணக்காரர்களெல்லாம் இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றியதனாலேயே பணம் சம்பாதிக்க முடிந்தது. ஆகையால், இதை மறுக்கும் வாதங்களை எடுத்துக் கூறுதல் வீணே. அனுபவமுள்ள எவருக்கும் பணம் எப்படி வருகிறது, போவதெப்படி என்று தெரியும்.’

ஆனால், இந்தப் பதில் சரியல்ல. வியாபாரிகள் பணம் என்னவோ சம்பாதிக்கிறார்கள்: ஆனால், தாம் உண்மையாகவே சம்பாதித்தார்களா, இல்-

லையா; அதனால் நாட்டுக்கு ஏதேனும் நன்மை உண்டாயிற்று, இல்லையா என்பவைகளை அவர்களால் அறிய முடிவதில்லை. தனவான், பொருள் படைத் தவன் என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தையும் அவர்கள் பெரும்பாலும் புரிந்து கொள்வதில்லை. தனவந்தர் இருக்குமிடத்தில் ஏழைகளும் இருப்பார்கள் என்பதை அவர்களால் அறியமுடிவதில்லை. குறிப் பிட்ட ஒரு விதியின்படி நடப்பார்களானால், எல்லோருமே பணக்காரர் ஆகலாமென்று அவர்கள் கள் எத்தனையோ தடவைகளில் தவறுக எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். உண்மையில் இது கவலை ஏற்றத் தைப் போன்றதாகும். ஒரு சாலில் உள்ள ஐலம் கீழே சாய்க்கப்பட்டதும் மறு சாலில் நீர் நிரம்புகிறது. உங்களிடம் ஒரு ரூபாய் இருக்குமானால், எவனிடம் ஒரு ரூபாயும் இல்லையோ அவன் மீது உங்கள் அதிகாரம் செல்லுகிறது: உங்கள் முன் னிலையிலோ பக்கத்திலோ உள்ளவனுக்கு உங்களிடமுள்ள பணம் தேவையில்லையென்றால், உங்கள் பணம் வீணே. உங்கள் ரூபாய்க்குள்ள சக்தி உங்கள் பக்கத்திலுள்ளவனுடைய தேவை எவ்வளவு என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஏழைமை உள்ள இடத்திலேயே பணத்திற்கு மதிப்புண்டு. இதிலிருந்து ஒருவன் பணக்காரருக வேண்டுமானால், அவன் தன் அக்கம்பக்கத்தில் உள்ளவர்களை ஏழை

களாய் இருக்கச் செய்தாக வேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.

சமுதாயப் பொருளாதார சாஸ்திரமென்பதற்கு உரிய காலத்தில் தேவையானவையும், நன்மை பயப்பவையுமான பண்டங்களை உற்பத்தி செய்தல், அவற்றைப் பாதுகாத்தல், அவற்றை விநியோகித்தல் என்பதே பொருள். பருவகாலத்தில் பயிர் விளைவித்து அறுவடை செய்யும் குடியானவைனும், உறுதியாகவும் ஒழுங்காகவும் சுவர் எழுப்பும் கொத்தனும், சிறந்த முறையில் மர வேலைகளைச் செய்யும் தச்சனும், சமையல் அறையைச் சரியாக வைத்து நிர்வகிக்கும் பெண்ணும் உண்மையான பொருளாதார சாஸ்திரிகளன்றே கருதப்பட வேண்டும். இவர்கள் அனைவருமே நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். இதற்கு மாறுன வழியைக் காட்டும் சாஸ்திரத்தைப் பொது நன்மைக்கு உகந்ததென்று கருதலாகாது. அதுவோ, ஒரு மனிதன் பணமென்ற உலோகத்தைக் குவித்து வைத்துக்கொண்டு பிறருக்கு அது கிடைக்காமையால் தானே அதை அநுபவிப்பதைக் கூறுகிறது. இவ்வாறு செய்பவர் தம் வயல்களையும் கால்நடை முதலியவைகளையும் விற்றுல் எவ்வளவு பணம் கிடைக்குமோ அவ்வளவு பணக்காரர்களென்று

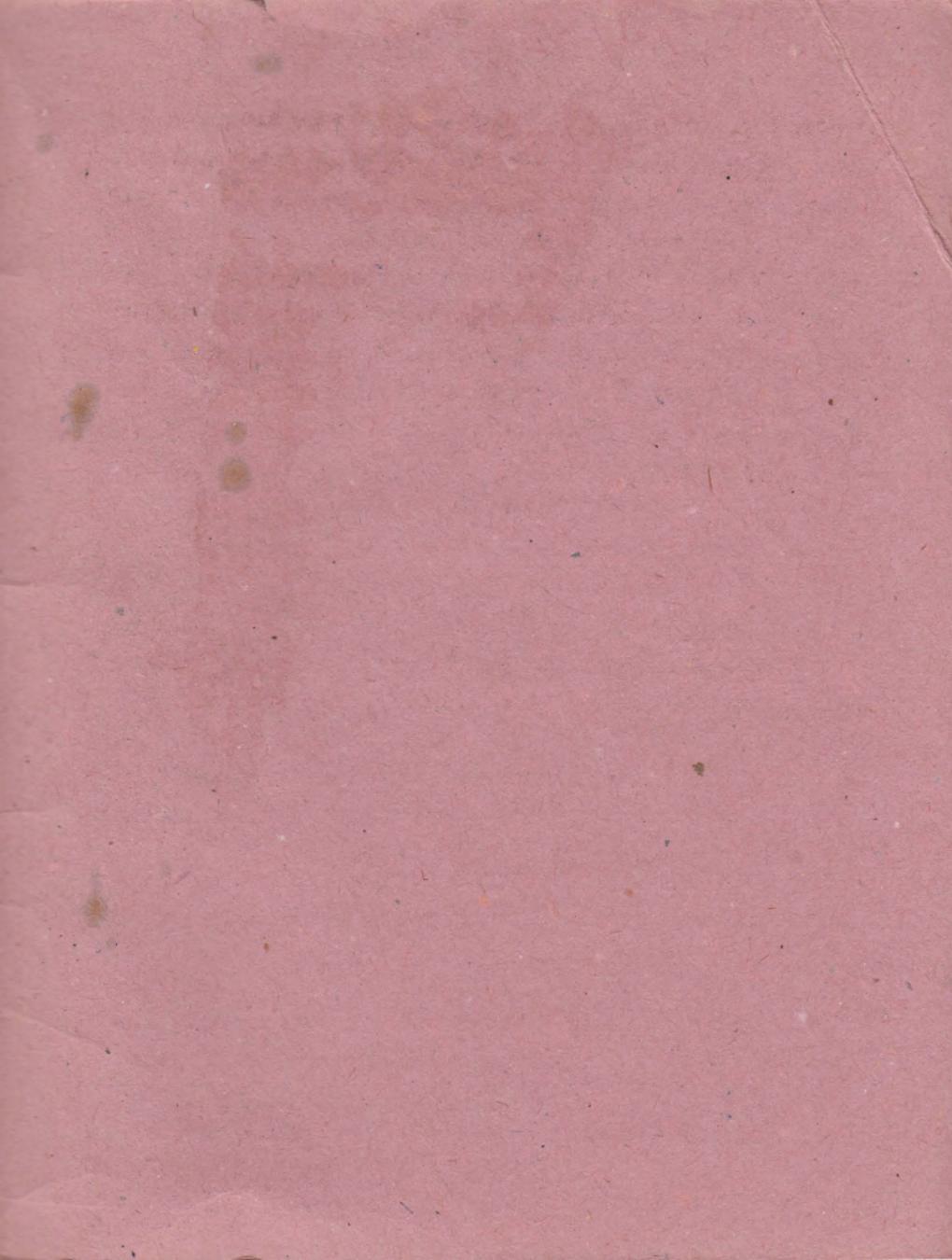
தம்மை எண்ணிக் கொள்கிறார்கள்; அவர்களுடைய
 பணத்திற்குள்ள மதிப்பு அந்தப் பணத்தினால் எவ்வ
 ளவு நிலமும், ஆடு மாடுகளும் கிடைக்குமோ அவ்வ
 ளவே என்பதை அவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை.
 இத்துடன் அவர்கள் உலோகத்தை அல்லது பணத்
 தைச் சேர்க்கிறார்கள். தம் பணத்தைக்கொண்டு எவ்
 வளவு வேலையாட்களோ அமர்த்தலாமென்பதற்கும்
 அவர்கள் கணக்குப்போட்டுப் பார்க்கிறார்கள். ஒரு
 மனிதனிடம் தங்கம், வெள்ளி, தானியம் ஆகியவை
 இருக்குமானால், அவனுக்கு வேலை தேவையாயிருக்
 கும். ஆனால், அவனுடைய அயலார்களுள் எவ்
 னுக்கும் தங்கம் — வெள்ளியோ, தானியமோ
 தேவையில்லாதிருக்குமானால், அவனுக்கு வேலையாட்
 கள் கிடைப்பதே சிரமமாகிவிடும். அப்பொழுது
 அந்தப் பணக்காரன் தனக்கு வேண்டிய உணவைத்
 தானே சமைத்துக் கொள்ளவும், தன் துணியைத்
 தானே தைக்கவும், துவைக்கவும், தன் வயலைத்
 தானே உழவும் வேண்டிவரும். இந் நிலையில் அவ
 னிடமுள்ள பவுனுக்கு, அவன் வயலுடன் ஒப்பிடும்
 பொழுது ஓட்டாஞ்சல்லிக்குள்ளதை விட அதிக
 மதிப்பிராது. அவனிடமுள்ள தானியம் உள்ளதுப்
 பாழாகும். ஏனெனில், அவனுக்குள்ளது ஒருசாண்
 வயிற்றோகையால், அண்ணை அயலாரைவிட அவ

ஞெல் அதிகமாகச் சாப்பிட முடியப்போவதில்லை
இதன் பயனாக அவனும் மற்றவர்களைப்போல நன்றாக உழைத்தே வாழுவேண்டியிருக்கும்பே அந்நிலை
யில் தங்கமும், வெள்ளியும் சேர்க்க அதிகமான
பேர் ஆசைப்படமாட்டார்கள் ஆழந்து சிந்திப்போமானால், பொருள் சேர்த்தல் என்பதற்குப்
பிறரைத் தம் அதிகாரத்துள் அடங்கச் செய்தல்,
தம் சௌகரியத்திற்காக வேலைக்காரர்கள், வியாபாரிகள்,
தொழிலாளிகள் ஆகியோரின் உழைப்பைத் தம் வசத்திற்குக் கொண்டு வருதல் என்பதே பொருள் என்று தெரியவரும்

இவ்வாறு அண்டை அயலார் மீது நமக்குக் கிடைக்கும் உரிமையும் அதிகாரமும் அவர்களின் உழைமையின் அளவை யொட்டி ஏறவும் குறையவும் செய்யும். ஒரு தச்சனை வேலைக்கு அமர்த்த விரும்புவோன் ஒருவனே இருந்தால், கிடைக்கக் கூடிய கூலியைக் கொண்டே அவன் திருப்தி அடைய வேண்டியிருக்கும். வேலை கொடுக்கக்கூடியவர்கள் 3—4 பேர் இருப்பார்களானால், எவர் அதிகக் கூலி கொடுப்பாரோ அவர்டமே அவன் வேலை செய்யப்போவான். சுருங்கக் கூறினால், பணக்காரனென் பதற்குக் கூடிய வரையில் அதிகத் தொகையினாலோத் தன்னைக் காட்டிலும் எளிமையில் வைத்திருத்தல்

என்பதே பொருள். இவ்வாறு மக்களை ஏழைகளாய் இருக்கச் செய்வதால் நாட்டிற்கு நன்மை உண்டாகிறதென்று பொருளாதார சாஸ்திரிகள் பல சமயங்களில் நம்புவது முன்டு. எல்லோரும் சரிசமமாகி விடுவது சாத்தியமில்லையாயினும், தவறான முறையில் மக்களை ஏழைமைப் படுத்துவதனால் அவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவதோடு அவர்களுக்குத் தீவை செய்வதாயும் ஆகிறது. ஏழைமையும், செல்வமும் இயற்கையான முறையில் ஏற்படும் பொழுதே நாடு இன்பமடையும்.

[மகாத்மா காந்திஜி எழுதிய ‘சர்வோதயம்’ என்ற நூலிலிருந்து பிரசரிக்கப்பெற்றது.]

மகாத்மா காந்தியடிகளின் கருத்துரைகள்

1. மிதமாகப் பேச.
2. எவர் எது சொன்னாலும் கேட்டுக்கொள்; உளக் குச் சரியென்று, தோன்றுவதைச் செய்.
3. ஓவ்வொரு நிமிடத்தையும் முக்கியமாகக் கருதிக் குறித்த நேரத்தில் குறித்த வேலையைச் செய்.
4. ஏழைபோல் வாழ். செல்வத்தில் பெருமை கொள்ளாதே.
5. நீ செய்யும் செலவிற்குக் கணக்கெடுது.
6. மனம் ஒன்றிக் கல்வி கற்றுக்கொள்
7. நான்தோறும் உடற்பயிற்சி செய்.
8. அளவோடு சாப்பிடு.
9. நான் தவறுமல் நாட்குறிப்பெழுது.

மில்க்கைவற் சோப் மேலுறைகள் 15 அனுப்பி,

“காந்தியடிகளின் கவிஞர்மொழிகள்”

என்னும் சிறந்த நாலைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

மில்க்கைவற் கவர்க்காரத் தொழிலகம்
தபாற்பெட்டி இல. 77, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 7233

கிளை : 79, மெசன்ஜர் விதி, கொழும்பு-12.

தொலைபேசி : 36063

ஸ்ரீ சண்முகாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.